

BEATRIX POTTER PASAKOS

Alma littera

Pirmiausia nuprausė
jiems burnytes (štai čia
matote Mažytę).

Tada sušukavo kailiukus
(štai čia matote Kumštytę).

Paskui suglostė uodegytes
ir ūsus (čia Mažiukas).

Mažiukas buvo išdykėlis
ir mėgdavo draskytis.

Ponia Pranciška aprenge Mažytę ir Kumšytę plačiomis prijuostėmis ir parišo tokius senovinius antkrūtinius. Paskui paieškojo spintoje dailesnių drabužėlių Mažiukui.

Mažiukas buvo tikras riebuilis ir gerokai paaugęs, kelios sagos jam iškart ištrūko. Bet mama jas vėl prisiuvo.

Kai visi trys buvo papuošti, ponia Pranciška, nieko bloga nepagalvojusi, išleido juos į kiemą, – kad nesimaišytų, kol ji paruoš karštus sumuštinus.

– Tik nesusitepkit drabužėlių, vaikučiai! Vaikščiokit ant užpakalinių kojų. Neikit

Nukeliavo juodu smėlio
koridoriumi toliau.

– Kurr, vurr...

– Bzzz! Vzzz! Zzz!

Už kampo jis sutiko
Manę, kaptelėjo ją
dantimis, bet vėl paleido.

– Nemėgstu kamanių.

Jos apaugusios

šeriais, – pasakė ponas

Jansonas ir nusišluostė lūpas rankove.

– Dink iš čia, bjaurus senas rupūžiau! – suzvimbė kamanė Manė.

– Aš tuoj išeisiu iš proto! – supyko pelė Švaruolė.

Ji užsidarė riešutų rūsyje,
o ponas Jansonas tuo metu
ištraukė iš samanų kamanių
lizdą. Atrodė, kad įgėlimai
jam visai nebaisūs.

Kai pelė Švaruolė
ryžosi išeiti iš rūsio, visi
jau buvo išsiskirstę.

Tačiau kaip viskas sujaukta, suversta!

– Nesu mačiusi tokios netvarkos – ištepliota medum, pridraikyta
samanų, o jau usnies pūkelių! O pripėduota didelių ir mažų purvinų
kojų – ir visa tai mano švarutėliuose namuose!

Ji surankiojo samanas ir korių gabalus.

Tada išėjo ir atsinešė keletą virbų, kad bent kiek susiaurintų savo
būsto duris.

– Padarysiu jas žemesnes, kad ponas Jansonas neįtilptų!

Paskui iš sandėliuko atsinešė skysto muilo, skudurėlių ir naują šepetį. Tačiau buvo taip pavargusi, kad daugiau triūstis nebepajėgė.

Pirmiausiai ji šiek tiek nusnūdo kėdėje, o paskui nuėjo į lovą.

– Ar beįstengsiu vėl susitvarkyti? – atsidūsėjo vargšė pelė Švaruolė!

Kitą rytą ji atsikėlė labai anksti ir ėmėsi didžiosios ruošos, kuri užtruko dvi savaites.

Ji šlavė, gramdė, šluostė. Išblizgino vašku baldus, nušveitė alavinius šaukštelius.

Pelytė Virvytė
visai negodi,
Tik tų pyragėlių
panoro pati...

BALTAUODEGĖ sukluso,
pastatė ausis.
Tuk tu-ku! Tuk tu-ku! –
kažkas į duris...

Pravėrė duris – ir...
kokia staigmena!
Tenai morkų pintinė –
kažkieno dovana?..

Klausykit! Ir vėlei
barbena! Bet dabar,
gerbiamasis,
Neapgausi, žinau –
tai triušis juodasis!